

Ինչ մո՛ր եկեր, քոյր հոգնածներ և քեռնափորփածներ...

Մաարթէոս 11:28

*Հունիս, 2017թ.
№6 (90)*

ԲԱՐԻ ԼՈՐԻ

Հուլիսի 1-ին տեսած 2009թ. ժայռայից

ԱՄՍԱԳԻՐ

Հունիս, 2017թ. №6 (90)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՐ

Կոչ մեր ժողովրդին.....	1
Հրահատ Ամիրբեկյան Տոնական օրերի մասին.....	3
Օտարականներ ու պանդուխտներ.....	6
Աստծու կանչը.....	7
Կա՛նգ առ, սեղմի՛ր արգելակը.....	9
Մետաքսյա Հակոբյանի վկայությունը.....	10
Լուսինե Կոբալյանի վկայությունը.....	12
Արդյոք Աստվա՞ծ է ստեղծել չարը.....	15

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ քերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանվեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Թերթի վերաբերյալ ձեր առաջարկություններն ու վկայությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները:

Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930, էլ.փոստ՝ bari_lur_09@rambler.ru

ԿՈՉ ՄԵՐ ԺՈՂՈՎՐԴԻՆ

Միրելի՛ եղբայրներ, քույրեր, ինչպես գիտեք, այսօր հեռուստատեսությամբ հաղորդվող սերիալները ցուցադրում են բռնություն, չարություն ու դաժանություն, համասեռամոլությունը նկարագրող ֆիլմերը կործանում են մեր ժողովրդի բարոյական արժեքները: Ամեն օր մենք լսում ենք մեր երկրում կատարվող ինքնասպանությունների, դաժանությունների, խաբեությունների ու ծանր հանցագործությունների մասին: Այս ամենը մեզ հիշեցնում են Երեմիա մարգարեի խոսքերը. «Վասն զի մահը մինչև մեր պատուհանները ելաւ, մեր պալատները մտաւ, որպէս զի փողոցներէն տղաքները՝ ու հրապարակներէն երիտասարդները բնաջինջ ընէ» (Երեմիա 9:21):

Մենք՝ որպես հավատացյալ ու մեր հայրենիքը սիրող մարդիկ, հաս-

կանում ենք, թե ինչպիսի վախճան է սպասվում նրանց, ովքեր գնում են այս աշխարհից՝ չընդունելով Քրիստոսին: Դավիթ թագավորը, սիրելով իր ժողովրդին, ողբում էր նրանց անօրենությունների համար և ասում. «Չուրերի առուներ կ'իջնեն իմ աչքերէս, վասն զի մարդիկ քու օրէնքդ չպահեցին» (Սաղմոս 119:136):

Միրելիներ, մենք չենք կարող տեսնել այս ամենն ու անհոգ լինել մեր ժողովրդի փրկության համար: Մենք գիտենք, թե ինչպես պատերազմի ժամանակ պարտիզանները պայթեցնում էին կամուրջները, գնացքները, որպեսզի թշնամին գերի չտանի: Եթե նրանք, իրենց կյանքը վտանգի ենթարկելով, փորձում էին ազատել գերի տարվողներին, որչափ ավելի մենք Աստծու օգնությամբ պետք է ազատենք նրանց, ովքեր դառնում են սատանայի գերի ու տարվում են մորթվելու, ինչպես ասվում է Առակաց 24:11-12-ում. «Ազատե՛ զանոնք որ մեռցուելու կը տարուին, ու սպաննուելու վրայ եղողները ազատելէն ետ մի կենար: Եթէ ըսես թէ Մենք ասիկա չգիտցանք, ահա սիրտերը կշռողը ինք կը հասկընայ. ու քու հոգիդ պաշտպանողը ինք գիտէ, և ամէն մարդուն իր գործին չափովը պիտի հատուցանէ»:

Միրելիներ, վերջանում է հունձքի

Հունիս, 2017թ., N 6 (90)

ժամանակը, բայց շատերը չեն փրկվել. «Հունձքի ատենը անցաւ, ամառը վերջացաւ, բայց մենք չփրկուեցանք: Իմ ժողովուրդիս աղջկան վերքին համար վիրատրուեցայ, խաւարեցայ ու ապշութիւնը զիս պատեց: Մի՞թէ Գաղաադու մէջ բալասան չկա՞յ, հոն բժիշկ չկա՞յ. հապա ինչո՞ւ համար իմ ժողովուրդիս աղջիկը բժշկութիւն չգտաւ» (Երեմիա 8:20-22): Մի՞թէ Քրիստոսը չէ մեր փրկութեան բալասանը, որ եկել է «կոտրած սիրտ ունեցողները բժշկելու, գերիներուն ազատութիւն, և բանտարկեալներուն՝ բանտին բացուիլը հրատարակելու.... ամէն սգաւորները մխիթարելու.... անոնց մոխիրի տեղ փառք, սուգի տեղ

ուրախութեան իւղ տալու» (Եսայի 61:1-4):

Մենք գիտենք, թե որքան մեծ բան է մի մարդու փրկությունը, քանի որ երկինքը ուրախանում է դրա համար: Մեզանից ամեն մեկը ունի հարազատներ, բարեկամներ, որոնք դեռ փրկված չեն. մի՞թէ նրանց գերի լինելը մեզ չի անհանգստացնում: Մենք պետք է անհանգստանանք մեր հարազատների, բարեկամների ու մեր ժողովրդի փրկության համար: Ուստի մենք պետք է ավելի նվիրվենք Աստծուն, աղոթենք ու վկայենք մեր ժողովրդին Քրիստոսի փրկության բարի լուրը:

ՏՈՆԱԿԱՆ ՕՐԵՐԻ ՄԱՍԻՆ

Խորայելի տոնական օրերի մասին գրված է Ելից 34:22, Ղևտ. 23:15-21 խոսքերում: Հրեա ժողովուրդը ուներ երեք գլխավոր տոն՝ Չատիկի տոնը, Պենտեկոստեի տոնը և Տաղավարահարաց տոնը: Այս երեք տոները կապված են 3 բերքահավաքների հետ:

1. Չատիկի տոնը կամ Բաղարջակերաց տոնը վերաբերում է գարու բերքահավաքին:

2. Պենտեկոստեն վերաբերում է ցորենի բերքահավաքին:

3. Տաղավարահարաց տոնը վերաբերում է տարվա վերջին բերքահավաքին:

Աստված պահանջում էր, որ այս երեք տոների ժամանակ խորայել ժողովրդի բոլոր արու զավակները գնալին Երուսաղեմ և ներկայանային Աստծու առջև (Օրինաց 16:16): Խորայելցիները տարին երեք անգամ

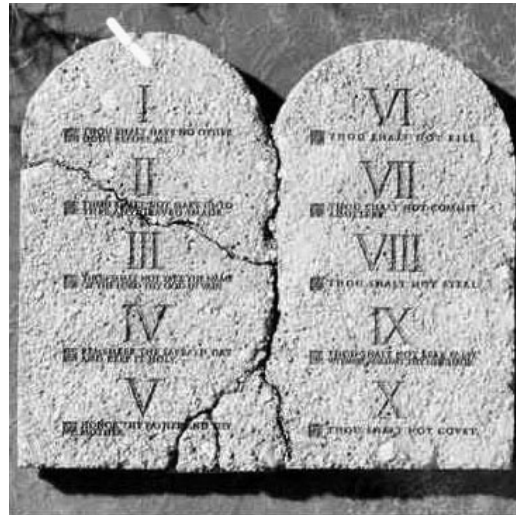
պետք է տաճար տանեին ամեն մի բերքահավաքի երախայրիները և նվիրեին Տիրոջը՝ որպես շնորհակալության նշան: Երախայրիները Տիրոջը բերելով՝ մարդը խորհրդանշական ձևով Ստեղծողին է նվիրում ամբողջ աշխատանքի արդյունքը:

Պենտեկոստ

Պենտեկոստի տոնը նշվում էր դեռ Հին Կտակարանում: Չատիկի տոնից հիսուն օր հետո նշվում է Պենտեկոստեն: Չատիկի տոնը իսրայել ժողովրդի՝ փարավոնի լծից ազատվելու, ֆիզիկական գերությունից փրկվելու տոնն էր: Բայց միայն ֆիզիկական գերությունից փրկվելը որևէ հատուկ նշանակություն չունի, ավելի կարևոր է «ես»-ի գերությունից ազատագրվելը: Եթե Չատիկը արտաքին գերությունից ազատվելու տոնն է, ապա Պենտեկոստեն ներքին՝ «ես»-ի գերությունից ազատվելու տոնն է: Քրիստոնյան, լցվելով Սուրբ Հոգով, ազատ է լինում իր «ես»-ի կապանքներից: Լցվելով Սուրբ Հոգով՝ մենք լցվում ենք Աստծու սիրով, իսկ սերը չի նախանձում, չի հպարտանում, իրենը չի փնտրում, երկայնամիտ է, քաղցր է (Ա Կորնթ. 13:4-8): Սակայն եթե մենք լցված չենք կամ տրտմեցրել ու մարել ենք Սուրբ Հոգին, այդ դեպքում չի կարող երևալ այդ ազատությունը:

Պենտեկոստի օրը նաև Աստծու ժողովրդին տալիս պատվիրանների տրման օրն է: Այդ օրը Մովսեսը

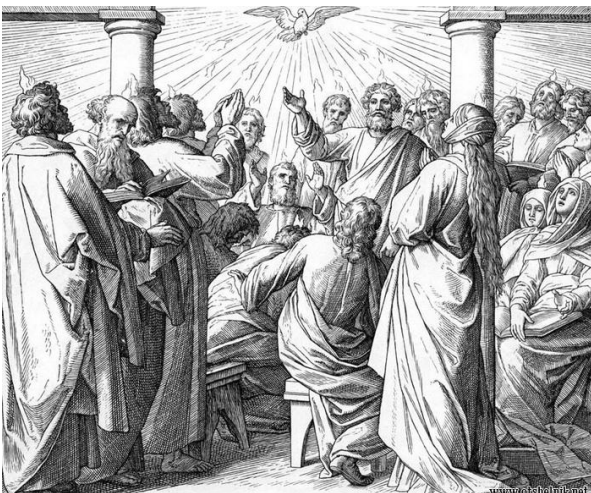
բարձրացավ Սինա լեռը և Աստծու տալիս պատվիրանները բերեց իսրայել ժողովրդին, որպեսզի նրանք պահեն ու կատարեն:

Թեև Օրինաց գրքի 8:7-10 համարներում կարդում ենք, որ Աստված, իսրայելին հանելով Եգիպտոսից, տանում էր նրանց մի առատ ու լավ երկիր՝ կաթ ու մեղր բխող երկիրը, որտեղ «կուշտ հաց պիտի ուտեին», սակայն Եգիպտոսից հանելու գլխավոր նպատակը կաթ ու մեղր բխող երկիրը տանելը չէր: Թե ո՞րն էր Աստծու գլխավոր նպատակը՝ կարդում ենք Ելից 29:45-46-ում. «Եւ Իսրայելի որդիներուն մէջ պիտի բնակին, ու անոնց Աստուած պիտի ըլլամ: Եւ պիտի գիտնան թէ անոնց Տէր Աստուածը Ես եմ, որ անոնց մէջ բնակելու համար Եգիպտոսի երկրէն հանեցի զանոնք. ես եմ անոնց Տէր Աստուածը»: Ուրեմն Եգիպտոսից հանելու գլխավոր նպատակը Աստծու՝ հրեա ժողովրդի մէջ բնակվելն էր: Սակայն մենք տեսնում ենք, որ

Պենտեկոստեի օրը Աստված նպատակ ուներ ոչ միայն հրեա ժողովրդի, այլ ամեն ազգերի, ցեղերի ու ժողովուրդների սրտերում բնակվել:

Եվ իսկապես, երբ եկավ Պենտեկոստեի օրը, աշակերտները լցվեցին Սուրբ հոգով, սկսեցին խոսել այլ լեզուներով, ինչպես Հոգին իրենց խոսել էր տալիս: Սուրբ Հոգով մկրտվելու նշաններից մեկը այլ լեզուներով խոսելն է: Աստված Իր Սուրբ Հոգով բնակություն հաստատեց մարդկանց մեջ: Կատարվեցին մարգարեների խոսքերը. «Ու պիտի ըլլայ որ ասկէ ետև Իմ Հոգիս ամէն մարմնի վրայ պիտի թափեմ...» (Հովել 2:28): «...Անոնց մէջ պիտի բնակիմ, ու անոնց մէջ պիտի բալենմ» (Բ Կորնթ. 6:16):

Ինչպես Մովսեսը լեռը բարձրացավ և այնտեղից Աստծու փառքի ամպով գրված տասը պատվիրանները բերեց իսրայել ժողովրդին, այնպես էլ Քրիստոս Պենտեկոստեի օրը փառքի ամպով հայտնվեց՝ ոչ թե քարե տախտակները, այլ Սուրբ

Հոգու ամենամեծ պարգևը տալու և Աստծու խոսքը մարդկանց սրտի տախտակների վրա գրելու համար:

Պենտեկոստեի օրը Աստված բնակություն հաստատեց 120 հոգու մեջ: Իսկ հետո, երբ Պետրոսը Սուրբ Հոգով լցված քարոզեց, ևս 3000 հոգի մկրտվեցին (Գործք առաք. 2:41):

Ինչո՞վ էր հատկանշական Պենտեկոստեի օրը. առաջին, որ Աստված Իր Սուրբ Հոգով բնակություն հաստատեց աշակերտների սրտերում, երկրորդ, որ նրանք ստացան զորություն՝ Քրիստոսի վկաները լինելու և Աստծու Խոսքը տարածելու համար, և երրորդ, որ Քրիստոսի ներկայությունից բոլորը արտակարգ ուրախությամբ լցվեցին և իրենց սրտերի մեջ ընդունեցին Աստծու սերը:

Եդեմի պարտեզից դուրս շարտվելուց մոտավորապես 4000 տարի անց Պենտեկոստեի օրը 120 հոգի կերան «Կենաց ծառից» և Աստծու կյանքն ունեցան իրենց մեջ: Առաջին Ադամն ուներ Աստծու պատկերը, բայց երկրորդ Ադամը՝ Քրիստոսը, ուներ Աստծու պատկերը և նմանությունը: Նրա մեջ էր Աստվածության բոլոր լեցունությունը: Պենտեկոստեի օրը Քրիստոսի աշակերտները ունեցան ոչ միայն Աստծու պատկերը, այլ նաև Նրա նմանությունը: Նրանք, որ վիճում էին, թե իրենցից ով է մեծ երկնքի թագավորությունում (Մատթ. 18:1,2), ունենալով Աստծու նմանու-

թյունը՝ արդեն պատրաստ էին Քրիստոսի նման խոնարհ լինել և փառաց Ավետարանի լույսը տարածել ամբողջ աշխարհում: Այն Պետրոսը, որ ուրացավ Տիրոջը մի հասարակ աղախնի առաջ, այժմ վեր կացավ ու հավաքված ամբոխի առաջ վկայեց Ավետարանի ճշմարտության խոսքերը: Աստծու նմանությունն ունենալով՝ մարդիկ պատրաստ էին հանուն ճշմարտության կախաղան բարձրանալ, յուղի եռացրած կաթսայի մեջ ընկնել, գազաններից հոշոտվել, խարույկների վրա այրվել, որովհետև զորության, ճշմարտության, արդարության Հոգին արդեն բնակվում էր նրանց մեջ:

Քրիստոս, բարձրանալով Հոր մոտ, կատարեց Իր խոստումը և ուղարկեց Մխիթարիչը՝ ճշմարտության Հոգին, որին այս աշխարհը չի ընդունում, քանի որ չի տեսնում ու չի ճանաչում Նրան: Բայց մենք տեսնում ենք ու ճանաչում ենք, քանի որ մեզ հետ է բնակվում ու մեր մեջ է:

Սուրբ Հոգին մեր ժառանգորդ լինելու գրավականն է (Եփ.1:14): Աստված, Սուրբ Հոգին տալով, կնքում է քեզ փրկության օրվա համար և ասում է. «Դու Իմն ես»: Այսօր Աստված տարբեր ազգերի, լեզուների ու ժողովուրդների մարդկանց մկրտում է մեկ Հոգիով՝ մեկ մարմին ու մեկ ընտանիք կազմելու համար:

Եսայիի մարգարետության 30:21-ում ասվում է. «Ու երբ աջ կողմը կամ

ձախ կողմը խոստորելու ըլլաս, քու ականջներդ ետևեղ խօսք մը պիտի լսեն, որ կ'ըսէ, Ասիկա է ճամբան, ասոր մէջ քալեցեք»: Այս մարգարեական խոսքերը դեռ չեն կատարվել, բայց կգա ժամանակը, և մենք կտեսնենք այս խոսքերի իրականացումը: Մարդիկ կհնազանդվեն Աստծուն, և երբ հանկարծ շեղվեն, մի ձայն նրանց ականջներին կասի, թե որն է ճշմարիտ ճանապարհը, ու կտեսնենք Աստծու բնակությունը մարդկանց մեջ:

Սուրբ Հոգով մկրտվելու համար հարկավոր է ծառավ լինել, ինչպես ասվում է Սաղմ 42:1-ում. «Ինչպես եղջերուն ջուրի վտակներուն կփափագի, այնպես ալ իմ անձս Քեզի կփափագի, ով Աստված»:

Սիրելիներ, արտաքին ազատությունը ոչինչ է այն ներքին ազատության նկատմամբ, որը մեզ ազատում է հպարտությունից, նախանձից, չարությունից, ստից և բազում այլ մեղքերից: Ուստի այսօր, ինչպես ասում է Պողոս առաքյալը Եփես. 4: 30-ում, «Աստուծոյ Սուրբ Հոգին մի տրտմեցնէք, որով դուք կնքուեցաք փրկութեան օրումը համար»: Իսկ Ա Թես. 5:19 ասվում է. «Սուրբ Հոգին մի մարեք»:

Եկե՛ք փառաբանենք Տիրոջը, որ մեզ մկրտել է Սուրբ Հոգով և կնքել է, որ մենք պատկանում ենք Իրեն: Ամեն:

Հրահար Ամիրբեկյան

Հունիս, 2017թ., N 6 (90)

ՕՏԱՐԱԿԱՆՆԵՐ ՈՒ ՊԱՆԴՈՒԽՏՆԵՐ

«Հաւատքով երբ Աբրահամ կանչուեցաւ, մտիկ ըրաւ ու գնաց այն տեղը, որ պիտի ժառանգէր եւ ելաւ գնաց ու չէր գիտեր թէ ո՞ւր կ'երթայ... Վասն զի ինք կը սպասէր այն հիմերով հաստատուած քաղաքին, որուն ճարտարապետն ու արարիչը Աստուած է» **Եբրայեցիս 11:8,10:**

Աբրահամը և նրա կին Սարան պանդխտացան: Նրանց այդպիսին դարձրեց Աստված, որ նրանց դուրս բերեց Խառանի Ուր քաղաքից, հրամայեց գնալ ավետյաց երկիր՝ նրանց անձանոթ ու օտար մի վայր: Երբեմն պանդխտացումն իր հմայքն է ունենում՝ նորության հմայքը: Կան մարդիկ, որ հաճույքով մեկնում են անձանոթ վայրեր: Հաճախ նրանց այդ քայլին մղում է նախկին կյանքից բավարարված չլինելը և ավելի լավ ինչ-որ բան գտնելու ցանկությունը: Այլոց ձանձրացնում է նույն վայրում բնակվելը: Աբրահամը պանդխտացավ Աստծու հրամանով:

«Հաւատքով պանդխտացաւ անտեաց երկրին մէջ որպէս թէ օտարութեան մէջ» (Եբր.11:9): Մինչև իր կյանքի վերջին օրն Աբրահամն այդ երկրում ապրեց որպէս օտար:

Այս աշխարհի համար հոգևորապէս օտար է դառնում նաև Աստծու ցանկացած զավակ, ցանկացած ճշմարիտ հավատացյալ: Աստծու Խոսքը նրանց ասում է. «Մի՛ սիրէք աշխարհը, ոչ ալ ինչ որ աշխարհի մէջ է: Եթէ մէկը աշխարհը կը սիրէ, անոր ներսիդին Հօրը սէրը չկայ. քանզի ամէն բան որ աշխարհի մէջ է՝ մարմնի ցանկութիւնը ու աչքերու ցանկութիւնը և այս կեանքին ամբարտաւանութիւնը՝ Հօրմէն չէ, հապա այս աշխարհէն է» (Ա Հովհ. 2:15-17): Ով դարձել է Աստծու որդի, ով այլոց նման ծնվել ու ապրել է մեղքի ու ստի աշխարհում, բայց լսելով Աստծու ձայնը, որ նրան կանչում է այդ աշխարհից, Աբրահամի նման դուրս է եկել հեթանոս Քանանի Ուր քաղաքից և հավիտյան հրաժարվել նախկին վայրերից, այժմ ապրում է

հոգևոր մաքրության և սրբության երկրում:

Այդ է պատճառը, որ Աստծու բոլոր որդիները օտարներ ու պանդուխտներ են (Եբր.11:13, Ա Պետր. 2:11): Եվ որքան նրանք հոգևոր հասակ են առնում, այնքան ավելի խորն են հասկանում, որ այս աշխարհում ամեն ինչ իրենց օտար է, և նրան համաքայլ գնալ չեն կարող: Այս աշխարհի զվարճությունն ու հարստությունը նրանց զգվելի ու ձանձրալի է թվում: Դրա փոխարեն նրանք ուրախությամբ են շփվում նրանց հետ, ովքեր իրենց նման որոշել են պանդխտանալ Քրիստոսի փառքի ու հավիտենական երանության երկրում: Սաղմոսերգուն ասում է. «Ո՛վ Տէր, լսե՛ իմ աղօթքս ու ակա՛նջ դիր աղաղակիս. արցունքներս մի՛ անտեսեր. վասն զի Քու առջև պանդուխտ

մըն եմ ես, հիւր մը իմ բոլոր նախնիքներուս պէս» (Սաղ. 39:12): Նա չի ասում «ես քեզ համար օտար եմ ու պանդուխտ», այլ՝ «ես քո առջև պանդուխտ եմ և հյուր», որովհետև Աստծու արքայությունում Նրա զավակներն այլևս օտար ու պանդուխտ չեն. «Ուրեմն ա՛լ ասկէ յետոյ դուք օտար ու պանդուխտ չէք, հապա սուրբերուն քաղաքակիցները և Աստուծոյ ընտանիքը» (Եփես.2:19): Ուրեմն գոհանա՞նք Աստծուց, «...որ մեզ լոյսի մէջ բնակող սուրբերուն վիճակին մասնակից ըլլալու արժանացուց: Որ մեզ ազատեց խաւարին իշխանութենէն ու իր սիրելի Որդիին թագաւորութեանը փոխադրեց: Որով մենք փրկութիւն ունինք իր արիւնովը, այսինքն մեղքի թողութիւն» (Կող.1:12-14)»:

«Նաշի դնի» շաբաթաթերթ, ք. 2138

ԱՍՏԾՈՒ ԿԱՆՉԸ

Ձանձրացե՞լ ես այս կյանքից, անվերջանալի թվացող դժվարություններից կամ կարճ ու թվացյալ երջանկությունից: Ուրեմն սա հենց քեզ համար է: Ցանկանաս դու դա թե ոչ, այս կյանքը ինչպես սկիզբ, այնպես էլ ավարտ ունի: Քեզնից է կախված, թե ինչպիսի ավարտ կունենա

քո կյանքը, թե որտեղ կլինի քո հոգին դրանից հետո՝ հավիտենական երջանկության մե՞ջ, թե՞ հավիտենական տանջանքի վայրում, որտեղ ոչ մի հույս չկա: Աստված, շատ սիրելով Իր ստեղծագործությունը, որից մեկը նաև դու ես, տվել է ընտրության հնարավորություն և ազատ կամք: Այսօր

Աստված, որ նաև քո երկնային Հայրն է, այս խոսքի միջոցով քեզ է ուղղում Իր հարցը. «Որտե՞ղ ես ուզում անցկացնել քո հավիտենությունը, Իմ սիրելի՛ զավակ»:

Նա ուզում է փրկել քեզ: Երևի քեզ մոտ հարց առաջացավ՝ փրկել ինչի՞ց: Փրկել մեղքի հաճույքների ձգտումից, որ տանում է մահվան, փրկել կյանքի իմաստին վերաբերող կասկածներից, անդադար տանջող ու անպատասխան հարցերից, իզուր վատնած ժամանակից ու դրամից, ընտանեկան վեճերից, խնդիրների հետ միայնակ մնալուց և, ի վերջո, մահանալուց:

Հասկացի՛ր, Նա սիրում է քեզ ինչպես երբևէ ոչ ոք չի սիրել: Նրա սիրո արտահայտությունը հենց Իր որդու՝ ՀԻՍՈՒՄԻ զոհաբերումն է քեզ համար: Այո՛, հենց քեզ, այս խոսքը հենց քեզ է ուղղված: Հիսուսը մահա-

ցավ քո փոխարեն: Մահացավ, որ-պեսզի դու, հավատալով Նրան, ունենաս փրկություն, մեղքերից ազատագրում և հավիտենական կյանք: Սա լոկ մի պատմվածք չէ՝ գրված ինչ-որ հայտնի գրողի կողմից: Սա Հայր Աստծու խոսքն է՝ ուղղված քեզ: Սա իրական սիրո արտահայտություն է՝ այնպիսի մի սիրո, որի համար Ամենակարող Աստծու որդին տվեց Իր կյանքը: Նրա խոսքն ուղղված է քո սրտին: Հիմա է ընդունելի ժամանակը, հիմա է փրկության օրը: Հիշի՛ր, վաղը կարող է արդեն ուշ լինել: Նա սիրով և համբերատարությամբ սպասել է քեզ և դեռ կսպասի մի որոշ ժամանակ, միայն թե լավ մտածիր ընտրություն կատարելուց առաջ, դու դրանով կորոշես քո հետագան: Աստծու երկայնամտությունը քեզ ապաշխարության է առաջնորդում: Օգտվի՛ր այդ հնարավորությունից, անկեղծ գոջումով դարձի՛ր Նրան, և Նա կների ու կընդունի, որովհետև սիրում է քեզ անսահման, անպատմելի ու աննկարագրելի սիրով: «Աշխարհս ալ կ'անցնի, անոր ցանկութիւնն ալ. բայց ան որ Աստուծոյ կամքը կը կատարէ, յաւիտեան պիտի մնայ» (Ա Հովհ. 2:17):

Փառք Նրա սուրբ անվանը: Ամեն:

ԿԱՆԳ ԱՌ, ՍԵՂՄԻՐ ԱՐԳԵԼԱԿԸ

«Վասն զի անօրէնության խորհուրդը արդէն կը գործէ. քայց ան որ հիմա կ'արգիլէ, պիտի արգիլէ՝ մինչև ինք մեջտեղէն վերնայ»:

Բ ԹԵՍՏԱՊՈՆԻԿԵՑԻՍ 2:7

Ցանկացած վարորդ, ում մոտ թեկուզ մէկ անգամ արգելակները չեն գործել, ուրախ կլինի, որ իր ավտոմեքենայում տեղադրվի կրկնակի արգելակման համակարգ: Այս խնդիրը գործնականում հասկանալի է միայն նրան, ով արդեն զգացել է արգելակների չգործելուց առաջացած վախը: Սա նմանապես կարելի է օգտագործել հոգևոր կյանքում: Բոլոր մարդիկ իրենց կյանքում անցնում են որոշակի ճանապարհ: Փառք Աստծու, որ մեզ տվեց զգուշության միջոցներ, որպեսզի ցանկացողը ետ կանգնի չար ճանապարհից, որ տանում է դեպի հավիտենական վախճանի:

Աստված տվեց մեզ մի քանի «արգելակման համակարգեր», որպեսզի նախազգուշացնի մեզ խորտակումից: Այդպիսի առաջին համակարգը մեր խիղճն է: Այն մեզ ցույց է տալիս բարու և չարի տարբերությունը, հասկացություն է տալիս մեղքի մասին: Բայց ցանկացած պահի խիղճը կարող է դառնալ անգործունակ այն պատճառով, որ մարդը հարմարվում է մեղքին: Այն կարող է խցանվել մարդու հոգու

վրա ազդող տարբեր ցանկություններով: Այդ ժամանակ մարդուն արդեն նրա մեղավոր ճանապարհին ոչինչ չի կանգնեցնում:

Փառք Աստծու, որ մեզ տվեց Իր Սուրբ Հոգին, որ մեր հայացքը ուղղում է Տեր Հիսուս Քրիստոսին, որ մենք Գողգոթայի խաչի վրա՝ մեզ մեղքից փրկելու համար: Նա Ավետարանի միջոցով նախազգուշացնում է մեզ. «Դու գտնվում ես վտանգավոր ճանապարհի վրա, արգելակի՛ր: Կանգնի՛ր: Օգտագործի՛ր այն միջոցները, որոնք տվեց հենց Ինքը՝ Աստված: Գիտակցի՛ր, որ դու մեղավոր ես և ընդունի՛ր փրկություն Աստծու Որդու ձեռքերից: Միայն այդպես է հնարավոր խույս տալ հավիտենական վախճանից»:

Հունիս, 2017թ., N 6 (90)

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

Տարիներ առաջ մորաքրոջս աղջիկը զանգեց Գյումրիից և ասաց, որ շատ բարդ վիճակում է հայտնվել, որովհետև ամուսինը, աշխատանքում ունեցած անհաջողություններից հուսալքված, իրենց տուն է տարել թուղթուզի անող մի կնոջ, որն ինչ-որ թուղթուզեր է արել և դրել տան տարբեր հատվածներում, հետո էլ ինչ-որ հեղուկ է խմեցրել ամուսնուն, որդուն և դստերը: Քույրս ոչ մի կերպ չի կարողացել դիմակայել ամուսնուն, քանի որ վերջինս ասել է, թե՝ Աստված մեզ համար ոչինչ չի անում, դրա համար էլ դիմում եմ հմայողի:

Քույրս շատ անհանգստացած էր և խնդրում էր, որ ավագ եղբայրներից մեկի հետ գնանք իրենց տուն, որպեսզի ամուսնուն բացատրեն կատարվածի ահավորությունը:

1992թ. խոր աշուն էր: Ավագ եղբայրներից մեկի հետ, որի անունն իր խնդրանքով այստեղ չեմ նշում, գնացինք Գյումրի: Փեսայիս հետ բավական բացատրական աշխատանք տարվեց, որից հետո նա ընդունեց իր սխալը, գղջաց և ինքնական ցույց տվեց բոլոր թուղթուզերի տեղերը:

Նա զբաղվում էր անտիկվար և

թանկարժեք իրերի առքուվաճառքով: Տունը լիքն էր հնդկական բազմաթիվ «աստվածների» արձանիկներով ու նկարներով: Նա հոժարական բերեց բոլոր այդ իրերը և տվեց մեր եղբորը:

Եղբայրն այդ բոլոր հմայությունների համար աղոթք արեց, որից հետո կրակին տվեց թուղթուզերը: Դրանք ոչ մի կերպ չէին այրվում: Կարծես գազազած շներ լինեին՝ գոմռում էին, ու կրակը կարծես չէր կարողանում դրանց կուլ տալ: Վերջապես, Հիսուս Քրիստոսի անունով արված աղոթքով այդ ամենը այրվեց: Բոլորս թեթևացած շունչ քաշեցինք:

Մորաքրոջս աղջիկը միշտ երեխաներին տանում պառկեցնում էր անկողնում, հոգևոր երաժշտություն էր միացնում և սենյակից դուրս գալիս: Երեխաները հանգիստ քնում էին: Մինչ այդ ոչ մի խնդիր չէր եղել: Հանկարծ գիշերվա ժամը երեքին քրոջս աղջիկը բարձր ճչաց ու սկսեց

լացել: Նա այդ ժամանակ երեք տարեկան էր: Երբ մայրը հարցրեց, թե ինչ է պատահել, երեխան պատմեց, որ սատանան օդանցքից դուրս թռչելուց առաջ իրեն ասել է. «Դուք իմ թղթերը վառեցիք, տեսեք, թե ես էլ ինչպես եմ ձեզ վառելու»:

Հաջորդ օրն առավոտյան շուտ ճանապարհ ընկանք, որովհետև այն ժամանակ «Հաղթանակ» զբոսայգում հավաքույթներ էին տեղի ունենում, իսկ մեր եղբայրը պետք է ներկա լիներ այդ հավաքույթին:

Քանի որ ուշանում էինք հավաքույթից, բավական մեծ արագությամբ ընթանում էինք դեպի Երևան: Ով երբևէ անցել է Գյումրի-Երևան մայրուղով, գիտի, որ այդ մայրուղու՝ Մաստարա գյուղի մոտի զառիվայր հատվածը շատ վտանգավոր է: Մեր եղբայրը մի կողմից ցանկանում էր գոնե կարճ ժամանակով այցելել Հրայր եղբորը, որ ապրում էր այդ գյուղում, մյուս կողմից մտածում էր, որ կուշանա հավաքույթից: Վերջապես որոշեց մի քանի րոպեով մտնել

Հրայր եղբոր տուն: Մտանք գյուղ, ու երբ մեքենան արգելակեց եղբոր տան դիմաց, դիմացի աջ անիվը պոկվեց ընկավ:

Առավոտ շուտ էր, այդ ժամանակ Հրայր եղբոր հարևանը, որ նաև վարորդ էր, տեսավ, զննեց մեքենան ու շատ զարմացավ, թե ինչպես մենք չենք շրջվել, որովհետև երբ ավտոմասնագետը ստուգեց, ասաց, որ դա հրաշք է, որ մենք չենք շրջվել ու ջախջախվել, որովհետև ղեկի այն հատվածը, որը պահում է անիվները (**резьба рулевая тяга**), լրիվ փչացած էր: Հետո մենք Հրայր եղբոր օգնությամբ սարքել տվեցինք մեքենան ու վերադարձանք Երևան:

Մենք փառք տվեցինք Աստծուն, որ խափանեց սատանայի ծրագիրն ու Իր զավակներին անվնաս դուրս բերեց այդ փորձությունից:

Անցել է քսանհինգ տարի, բայց Տիրոջ կատարած այդ մեծ հրաշքը մենք չենք մոռանում: Փառք Նրան հավիտյան:

Մերաքսյա Հակոբյան, ք. Երևան

Հունիս, 2017թ., N 6 (90)

.....
Ով չար, արդարին փանը դարանակալ մի ըլլար, անոր բնակարանը մի արեր: Վասն զի արդարը թէև եօթը անգամ ալ իյնայ՝ պիտի կանգնի. բայց չարերը չախորդութեան մէջ պիտի իյնան: Երբ քու թշնամիդ իյնայ՝ մի ուրախանար, ու երբ անոր ոտքը սահի՝ քու սիրտդ թող չցնծայ:
Առակաց 24:15-17

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

2015թ. նոյեմբերին ամուսնու՝ Վարդան Նավասարդյանի մոտ որովայնի սուր ցավեր սկսվեցին: Երկու օր հրաժարվում էր բժշկի դիմելուց, ամբողջովին գունատվել էր ու թուլացել: Երբ տեսա, որ վիճակը շատ է սրվում, իր կամքին հակառակ շտապօգնություն կանչեցի: Քանի որ ապրում ենք Արտաշատում, շտապօգնությունն ամուսնուս տարավ Արտաշատ քաղաքի հիվանդանոց՝ ինֆեկցիոն բաժին: Բաժնի վարիչն ասաց, որ իր հիվանդը չի: Վիրաբույժին կանչեցին, նա էլ ասաց՝ իմ հիվանդը չի, տարեք Երևան՝ մանրակրկիտ ստուգման: Քանի որ ցավերն անտանելի էին, տարանք ավելի մոտ՝ Մասիսի հիվանդանոց: Հետազոտությունից հետո ասացին, որ լյարդի խնդիր ունի, փայծաղը բավական մեծացած է, աղիների և լեղապարկի հետ նույնպես խնդիրներ կան, իսկ որովայնի խոռոչում հեղուկ կա, և հրաժարվեցին ամուսնուս ընդունել: Վերջապես Վարդանին տարանք Երևան՝ «Աստղիկ» բժշկական կենտրոն, որտեղ հաստատեցին Մասիսի հիվանդանոցի ախտորոշումը, բայց չէին հասկանում, թե ինչու երեք անգամ ցավազրկելուց հետո ցավերը չէին դադարում: Հինգ ժամ տևած հետազոտությունը եղավ անարդյունք:

Միայն երեք օր վերակենդանացման բաժանմունքում պառկելուց հետո պարզեցին, որ Վարդանը հեպատիտ C-ով, ցեռոզով հիվանդ է: Բաժնի վարիչն ինձ ասաց, որ պետք է տանենք «Արմենիկում» բժշկական կենտրոն, որպեսզի վիճակը կայունացնեն: Դա կտևեր մոտ մեկ տարի և կարժենար 40.000 դոլլար: Եվ քանի որ մենք այդ գումարը չունեինք, ստորագրությամբ դուրս գրվեցինք հիվանդանոցից: Մեզ ասացին մի բուսական դեղամիջոցի մասին, որն, իմունիտետը բարձրացնելով, բուժում էր շատ հիվանդություններ: Այդ դեղամիջոցը ընդունելուց հետո ամուսնուս ինքնագզացողությունը լավացավ, և նա անկողնային վիճակից դուրս եկավ:

Մի քանի ամիս հետո պարզվեց, որ դրանով հիվանդության զարգացումը կանգ չի առել, միայն իմունիտետն է բարձրացել, և Վարդանը նորից վատացավ: Նրան տարանք Նորքի հիվանդանոցի ինֆեկցիոն բաժանմունք, որտեղ հետազոտությունից հետո պարզվեց, որ վիճակը ավելի է բարդացել, ավելացել են նաև ստամոքսի խոցեր, իսկ որովայնի խոռոչի հեղուկը դարձել է երկու լիտր: Սկսեցին բուժումը շատ քանակ դեղամիջոցներով, բայց դրանք միայն ժամանակավոր արդյունք էին

տալիս: Մի օր բժիշկն ասաց, որ Հնդկաստանում արդեն կա ցեռոզը բուժող դեղամիջոց: Մենք շատ դժվարությամբ ձեռք բերեցինք այդ դեղը, որով բուժումը վեց ամիս էր տևելու: 15 օր խմելուց հետո Վարդանը տանը ինձ ձայն տվեց, ու մինչև մոտեցա, տեսա՝ նրա մկանները կծկվել են, և նա ընկավ գետնին ու անշարժացավ: Մոտ 10 բուլեի չափ նրան գրկած աղոթում էի, որ Աստված չտանի ամուսնուս: Չէի զանգում հիվանդանոց, որովհետև ինձ մի քանի անգամ ասել էին, որ իմաստ չունի իրենց զանգելը, նա իրենց հիվանդը չի: Հետո Վարդանն աստիճանաբար ուշքի եկավ: Ես ստիպված զանգեցի Արտաշատի շտապօգնություն, որ գոնե մի տեղ տեղափոխեն, բայց Երևանի հիվանդանոցները չէին համաձայնում ընդունել: Վեց ժամ հետո միայն Արտաշատի հիվանդանոցի վերակենդանացման հերթապահ բժիշկը կարողացավ համոզել, որ «Էրեբունի» բժշկական կենտրոնն ընդունի հիվանդին, որովհետև իրենց մոտ պայմանները վատթարագույն վիճակում էին: Մեզ զգուշացրին, որ հիվանդը կարող է մահանալ մինչև «Էրեբունի» հիվանդանոց հասնելը: Պառկեցրին վերակենդանացման բաժանմունքում և ասացին, որ շաքարախտ է առաջացել, շաքարը բարձրացել է 31, և այդ կոմայից դժվար թե հիվանդը դուրս գա:

Բայց մի քանի ժամ հետո Վարդանը կոմայից դուրս եկավ, ու հաջորդ օրը նրան տեղափոխեցին հիվանդասենյակ: Բաժանմունքի վարիչն ասաց, որ նա երկար չի ապրի, ու ես ավելի լավ է մտածեմ երեխաներիս ապագայի մասին: Ես պատասխանեցի, որ մարդու կյանքը միայն Աստծու ձեռքերի մեջ է: Երկու օր հետո երիկամներն սկսեցին չգործել, շաքարը բարձրացավ: Վարդանը գիտակցությունը կորցրեց, նորից տարան վերակենդանացման բաժանմունք: Ես զանգեցի Նորքի ինֆեկցիոն հիվանդանոց՝ նրանց եզրակացությունը նույնպես իմանալու համար: Այնտեղից ինձ ասացին, որ դա հիվանդության վերջին փուլն է, որ էլ ոչինչ հնարավոր չէ անել: Բայց հաջորդ օրը երիկամները գործեցին, և նրան նորից տարան հիվանդասենյակ:

Վարդանի հետ որոշեցինք, որ ինքքը պետք է շուտ տեղափոխվի Գերմանիայում բուժվելու, բայց ոչ մի կերպ մեկնելու համար գումար չէինք կարողանում հայթայթել: Մի օր աղոթելուց հետո Վարդանն ասաց, որ տեսիլքով տեսել է մեծ դարպասներ, վրան՝ Գերմանիայի դրոշը, բայց դարպասների վրա կողպեք է եղել: Դա նշանակում էր, որ Աստված Գերմանիա գնալու ճանապարհը փակել է մեզ համար: Չնայած այդ փակուղային վիճակին՝ ես հաստատ համոզված էի, որ Աստված թույլ չի

Հունիս, 2017թ., N 6 (90)

տա՝ այդպիսի դժբախտ վախճան ունենա մեր երիտասարդ ընտանիքը: Աղոթում էի, որ Աստված Իր հրաշագործ ձեռքը ցույց տա բոլոր նրանց, ովքեր այս ամենի մասնակիցն ու ականատեսն էին:

Ասեմ, որ մեր եկեղեցին մեծագույն հոգատարություն էր ցուցաբերում իմ և հատկապես Վարդանի հանդեպ:

Ամեն գիշեր հերթափոխով եղբայրները խնամում էին ամուսնուս և ոչ միայն նրան, այլև հիվանդասենյակի մյուս հիվանդներին, աղոթում էին նրանց հետ, վկայում էին Աստծու փրկության ծրագրի մասին: Քույրերը հոգում էին ուտելիքի կարիքը, որպեսզի ես կարողանամ նաև երեխաներիս կողքին լինել: Եվ այս հարազատությունն ու միաբանությունը տեսնելով՝ թե՛ հիվանդները և թե՛ բաժանմունքի անձնակազմը բարի վկայություն էին տալիս հավատացյալների մասին, և մեծ ազդեցություն եղավ նրանց արթնության և ապաշխարության համար: Հիվանդներից մեկը, որ իր կնոջը երկար տարիներ արգելել էր գնալ եկեղեցի և նույնիսկ

իր տան մեջ թույլ չէր տալիս Աստծու անունը տալ, ընդունեց Աստծու Խոսքը, խնդրում էր եղբայրներին, որ ամեն օր իր համար աղոթեն: Հիմա մա բուժման նպատակով գտնվում է Գերմանիայում, իսկ ընտանիքը հաճախում է եկեղեցի: Կային մարդիկ, որոնք խոստովանում էին, որ միշտ ատելությամբ են վերաբերվել հավատացյալներին, բայց հիմա իրենք էլ են ընդունում Քրիստոսին՝ տեսնելով մեր եկեղեցու սերը մարդկանց հանդեպ:

Վարդանը, հասկանալով, որ հիվանդանոցում մնալը անօգուտ է, խնդրեց իրեն դուրս գրել: Տանը մա այսպիսի աղոթք արեց. «Տեր Հիսուս, ոչ մի դեղ չեմ խմելու, էլ բժշկի չեմ դիմելու, Դու ես իմ բժիշկը, ես Քեզ եմ հանձնվում, արա՛ իմ կյանքում այն, ինչ Քո կամքն է»: Այս աղոթքից կարճ ժամանակ անց ամուսինս սկսեց կազդուրվել, երբ երկու ամիս հետո վիրահատությամբ ունեցա մեր երրորդ տղային, երկուսիս էլ ինքն էր խնամում: Անցել է մոտ մեկ տարի, և Վարդանն արդեն մոռացել է իր հիվանդ օրգանների մասին, կարծես երբեք էլ հիվանդ չի եղել:

Եվ մենք շարունակ հիշում ենք Տիրոջ արած մեծ գործը մեր կյանքում ու փառք ենք տալիս Նրան: Ամեն:

Լուսինե Կոբալյան, ք.Արդաշատ

ԱՐԴՅՈՔ ԱՍՏՎԱԾ Է ՍՏԵՂԾԵԼ ՉԱՐԸ

Համալսարաններից մեկում մի պրոֆեսոր, որ իրեն շատ իմաստուն էր համարում, ուսանողներից այսպիսի հարց ուղղեց.

-Արդյոք ամեն բան Աստված է ստեղծել:

Ուսանողներից մեկը համարձակորեն պատասխանեց.

- Այո՛, Աստված է ստեղծել:

- Ամեն բան է Աստված ստեղծել,- հարցրեց պրոֆեսորը:

- Այո՛, սրբ,- պատասխանեց ուսանողը:

Պրոֆեսորը հարցրեց.

- Եթե ամեն բան Աստված է ստեղծել, ուրեմն չարությունն էլ է Նա ստեղծել, քանի որ այն գոյություն ունի: Եվ ելնելով այն սկզբունքից, որ մեր գործերը ցույց են տալիս մեր էությունը, ուրեմն Աստված ինքը հենց չար է:

Ուսանողն, այդպիսի պատասխան լսելով, լռեց: Պրոֆեսորն ինքն իրենից շատ գոհ էր. նա փառաբանվեց ուսանողների կողմից, քանի որ մի անգամ ևս ապացուցեց, որ Աստծու նկատմամբ հավատքը առասպել է, որ ինքնին «Աստված» և «չար» բառերը միմ-

յանց հակասում են և մեկը մյուսին բացառում:

Մի այլ ուսանող ձեռք բարձրացրեց և խոսելու թույլտվություն խնդրեց.

- Կարո՞ղ եմ ձեզ հարց ուղղել, պրոֆեսոր:

- Իհարկե,- պատասխանեց պրոֆեսորը:

- Պրոֆեսոր, ցուրտ գոյություն ունի՞:

- Դա ի՞նչ հարց է, իհարկե գոյություն ունի: Դու երբևիցե չե՞ս մրսել,- հնչեց պատասխանը:

Ուսանողներին զվարճացրեց համակուրսեցու տված հարցը: Երիտասարդը շարունակեց.

- Իրականում, սրբ, ցուրտ չկա: Ֆիզիկայի օրենքների համաձայն՝ այն, ինչը մենք համարում ենք ցուրտ, իրականում ջերմության բացակայությունն է: Մարդուն կամ առարկաները կարելի է ուսումնասիրել այն տեսանկյունից, թե արդյոք նրանք էներգիա ունե՞ն կամ էներգիա հաղորդո՞ւմ են: Բացարձակ «0»-ն (ըստ ցելսիուսի -272 աստիճան) ջերմության բացակայությունն է: Այդ ջերմաստիճանի

Հունիս, 2017թ., N 6 (90)

դեպքում բոլոր նյութերը դառնում են իներտ և դադարում են փոխազդել: Որպես այդպիսին ցուրտ գոյություն չունի: Մարդիկ ստեղծել են այդ բառը, որպեսզի նկարագրեն ջերմության բացակայությունը:

Ուսանողը շարունակեց.

- Պրոֆեսոր, մութ գոյություն ունի՞:

- Իհարկե գոյություն ունի,- պատասխանեց պրոֆեսորը:

Ուսանողը պատասխանեց.

- Դուք նորից սխալվում եք, սըր: Մութն ընդամենը լույսի բացակայությունն է: Մենք կարող ենք ուսումնասիրել լույսը, բայց ոչ մութը: Մենք Նյուտոնի պրիզմայի օգնությամբ կարող ենք սպիտակ լույսը տարրալուծել տարբեր գույների և ուսումնասիրել գույների ալիքների երկարությունը:

Դուք չեք կարող չափել մթությունը: «Մթություն» արտահայտությունն ստեղծել է մարդը, որով ցույց է տալիս լույսի բացակայությունը: Մենք մթությունը չափել չենք կարող: Լույսի մի փոքր շողը կարող է թափանցել մթության մեջ և այն լուսավորել:

Ի վերջո երիտասարդը հարցրեց.

- Սըր, շարություն գոյություն ունի՞:

Այս անգամ պրոֆեսորը կասկածելով պատասխանեց.

- Իհարկե, ինչպես արդեն ասացի. մենք ամեն օր ականատես ենք լինում մարդկանց դաժանությանը: Ողջ աշխարհով մեկ տարածվում է սպանությունների և բռնությունների ալիքը: Այս օրինակները ոչ այլ ինչ են, եթե ոչ շարության գոյության ապացույց:

- Չարություն գոյություն չունի, այդ վիճակն ուղղակի Աստծու բացակայությունն է: Այն նման է ցրտին ու մթությանը՝ մարդու կողմից ստեղծված բառ է, որպեսզի նկարագրի Աստծու բացակայությունը: Աստված չարություն չի ստեղծել, այն ոչ հավատք է, ոչ սեր, որոնք գոյություն ունեն ինչպես լույսն ու ջերմությունը: Չարությունը մարդու սրտում Աստծու սիրո բացակայությունն է:

Պրոֆեսորը լռեց...

Այդ ուսանողի անունն էր Ալբերտ Էյնշտեյն:

ՆԵՐԿԱ ՊԱՀԻ ԳԻՆԸ

Մեկ ամսվա գինը գիտի այն մայրը, որն ունի վաղաժամ ծնված երեխա:

Մեկ շաբաթվա գինը գիտի շաբաթաթերթի խմբագիրը:

Մեկ օրվա գինը գիտի մահվան դատարանի օրվա ծանցնալորությունը:

Մեկ ժամվա գինը գիտի քանակից իր որդուն սպասող ծնողը:

Մեկ րոպեի գինը գիտի այն անշը, որը հենց նոր մեկ րոպեով ուշացել է գնացքից:

Մեկ վայրկյանի գինը գիտի հենց նոր ավտովթարից փրկված անցնալորությունը:

Րոպեի հարյուրերորդական մասի գինը գիտի օլիմպիական խաղերում երկրորդ տեղը գրաված մարզիկը:

Բարձր գնահատենք այն ամեն մի վայրկյանը, որը տրվում է մեզ:

«Երեկը» պարմություն է, «վաղը»՝ առասպել, «այսօրը»՝ Ասրծուց տրված պարգև: Ահա քե ինչու անգլերենում ներկա ժամանակը կոչվում է *present* (նվեր): Իմաստությունը այն է, որ արժևորենք և գնահատենք Ասրծուց տրված այդ նվերը: Ուրեմն «Նայեցէք որ զգուշութեամբ քալէք, ոչ թէ անմիտներու պէս, հապա իմաստուններու պէս: Ժամանակը ծախու առէք, վասն զի օրերս շար են: Անոր համար անմիտ մի՛ ըլլաք, հապա իմացէք թէ ի՞նչ է Տէրոջը կամքը» (Եփես. 5:15-17):

Ալեքսանդր Կարապիյան

ՉԱԽՈՐԴՈՒԹՅԱՆ ՄԵ՞Ջ ԵՍ

Ահա քեզի կը պատրուիրեմ, զօրացի՛ր ու քաջասի՛րս եղիր, մի՛ վախնար ու մի՛ զարհուրիր. քանզի քու Տէր Աստուածդ քեզի հետ պիտի ըլլայ, ուր որ երթաս:

Հայտ 1:9

Ուարի վաղուան համար հոգ մի ընէք, վասն զի վաղուան օրը իրեն համար հոգ պիտի ընէ. հերիք է օրուան իր նեղութիւնը:

Մատթէոս 6:34

Քո՛ւ ժամանակներուդ հաստատութիւնը ու փրկութեանդ զօրութիւնը իմաստութիւն ու գիտութիւն պիտի ըլլայ: Տէրոջը վախը անոր զանձն է:

Եսայիա 33:6

Մի՛ վախնա՛ք, սպասեցէ՛ք ու փեսէ՛ք Տէրոջը փրկութիւնը, որ այսօր պիտի ընէ ձեզի... Տէրը ձեզի համար պիտի պատերազմի: Դուք լո՛ւռ կեցէք:

Ելից 14:13-14

Սակայն ես միշտ քեզի հետ եմ, դուն իմ աջ ձեռքես կը քննես:

Սաղմոս 73:23

Ամէն ժամանակ անոր յուսացէ՛ք, ո՛վ ժողովուրդ. Անոր առջև սրբերնիդ քացէք, քանզի Աստուած ապաւէն է մեզի:

Սաղմոս 62:8